

Michael Pröbsting

Därför är USA:s krig mot Iran annorlunda

Publicerat i *Links International Journal of Socialist Renewal*, 19 mars 2026

Detta krig är annorlunda. Det framgår av Trump-administrationens osammanhängande och motsägelsefulla förklaringar till varför man igångsatt ytterligare ett krig mot Iran och målen med det. Det framgår också av att kriget verkar ha varit dåligt förberett i och med att Pentagon och dess allierade i Gulfen efter bara några dagar av bombningar börjar oroa sig för risken för att vapenlagren kommer att tömmas om kriget fortsätter mycket länge till. USA:s generalstab ber Pentagon att skicka fler underrättelseofficerare till sitt högkvarter för att operationerna mot Iran ska kunna pågå minst 100 dagar (men troligen ända till september) eftersom kriget sannolikt kommer att vara mycket längre än förväntat.

Det har lett till att attacken mot Iran, till skillnad från tidigare krig, är ytterst impopulärt bland USA:s befolkning – till och med innan man drabbats av några mer avsevärda förluster. Den tidigare högt uppsatte USA-diplomaten Gerald Feierstein, som haft med Mellanöstern att göra, har noterat USA-operationens kaotiska prägel:

Det vi upplever är en fullständigt improviserad operation där det framgår att ingen riktigt förstod eller trodde ett militärt agerande vara omedelbart förestående. De tycks ha vaknat upp på lördag morgon och bestämt sig för att det var dags att starta ett krig.¹

Det improviserade i det USA-sionistiska kriget mot Iran avspeglar emellertid ett mycket djupare problem – ett som gör att detta krig skiljer sig från USA-imperialismens alla andra krig sedan 1945. Hittills har Washingtons krig alltid varit konsekvensen av dess strategi. Kriegen i Korea och Vietnam berodde på kalla kriget mot Sovjetunionen. Det första Irakkriget 1991 syftade till att etablera USA:s dominans globalt när stalinismen föll samman. Afghanistankriget och det andra Irakkriget 2003 avsåg att försvara USA:s globala hegemoni och framför allt dess herravälde över Mellanöstern.

Nedskruvade ambitioner i Mellanöstern?

Det pågående kriget står däremot i bjärt kontrast till Vita husets nuvarande strategi – den så kallade ”Donroe-doktrinen” (eller ”Trump-doktrinen” för att använda formuleringen hos en hovsam kolumnist i *Washington Post*).² Som vi konstaterade i vår analys av NSS, det Nationella strategiska säkerhetsdokumentet, innebar Trump-administrationen en betydande omsvängning av USA:s utrikespolitik. Till följd av dess långsiktiga nedgång tänker USA-imperialismen inte längre vara globalt dominerande utan i stället fokusera på total dominans av den västra hemisfären, vilket innebär en reaktionär offensiv för att återta kontrollen över Latinamerika, utöva påtryckningar på Kanada, ockupera Grönland och krossa EU. En annan konsekvens av denna omsvängning är att Washington är ute efter en temporär avspänning med rysk och kinesisk imperialism.³

¹ *Politico*: [Inside the Trump administration's scramble to support its own war](#), 3 mars 2026.

² Marc Thiessen, [We're witnessing the birth of the Trump Doctrine](#), *Washington Post*, 3 mars 2026.

³ Michael Pröbsting: [Trump and the Political Crisis of European Imperialism](#). Om de inre motsättningarna och utmaningarna inom Europas härskande klass inför Trumps nya utrikespolitiska doktrin, den opportunistiska hållningen hos den vänsterreformistiska rörelsen och socialisternas uppgifter, 26 januari 2026; *Trump's Monroe Doctrine and its Consequences for Venezuela, Latin America and the World* (del 1: <https://www.thecommunists.net/worldwide/latin-america/trump-s-assault-on-venezuela-and-his-plan-to-recolonise-latin-america/> och del 2: https://www.thecommunists.net/worldwide/latin-america/trump-s-assault-on-venezuela-and-his-plan-to-recolonise-latin-america/#anchor_3); En officiell bekräftelse på att USA inte längre är världens ledande makt: Trumps nya Nationella säkerhetsstrategi – USA-imperialismens plan på en multipolär

Trumps variant av Monroe-doktrinen kallas ofta "Donroe-doktrinen"

En följd av denna nya utrikespolitiska doktrin var lägre prioritet för Mellanöstern. Medan den regionen alltid varit av största vikt för USA-imperialismen, det är där den utkämpat de flesta krigen sedan 1991, har Trump-administrationen ständigt framhållit sin avsikt att minska den militära närvaron där. I NSS-dokumentet står det bokstavligen:

Konflikter är det mest bekymmersamma för utvecklingen i Mellanöstern men det problemet är idag mindre än tidningsrubrikerna kan få en att tro.... Men den tid då Mellanöstern dominerade amerikansk utrikespolitik både beträffande långsiktig planering och dagliga insatser är lyckligtvis förbi – inte på grund av att Mellanöstern blivit betydelselöst, utan för att det inte längre är den ständiga faktorn till irritation och potentiella källan till omedelbart förestående katastrof som det en gång var. I stället håller det på att förvandlas till en plats för partnerskap, vänskap och investeringar.⁴

Men bara några månader efter att detta dokument publicerats mobiliserade Washington den största flyg- och flottstyrkan till Mellanöstern sedan invasionen av Irak 2003 och inledde ett större krig genom att döda Irans högste ledare Khamenei och därmed den högsta religiösa auktoriteten för närmare 260 miljoner shiamuslimar i världen. I ett slag hade Trump och Israels premiärminister Benjamin Netanyahu orsakat en konflikt med potentiellt mycket värre konsekvenser för USA-imperialismen än krigen i Afghanistan och Irak. I varje fall kommer detta krig att utforma framtiden inte bara för Iran utan för hela Mellanöstern och Trumps mandatperiod.

---

värld, 11 december 2025; [A Major Shift in Washington's Foreign Policy Doctrine](#). Utkastet till Pentagons senaste nationella försvarsstrategi speglar den amerikanska imperialismens dramatiska nedgång, 10 september 2025.

⁴ The White House: *National Security Strategy of the United States of America*, november 2025, s. 28

Israel-faktorn

Varför tar då Trump den stora risken med att starta ett krig utan någon direkt militär anledning, ett krig som helt strider mot USA:s konventionella utrikespolitiska doktrin? Som jag framhållit i tidigare artiklar finns en rad politiska faktorer, av såväl strategisk som mer konjunkturell karaktär, som förklaring till detta krig.⁵

Den första är den roll Israel och sionistiska krafter spelar i USA. För att undvika alla missförstånd använder jag medvetet begreppet sionistiska och inte judiska krafter. Inte på grund av någon ”politisk korrekthet” utan för att det är i grunden fel att jämställa sionismen med judendomen. Före 1945 var sionismen bara en minoritetsströmning bland judarna. Även om sionismen blev dominerande bland judarna efter Förintelsen har många judar nu vänt sig bort från Israel – i synnerhet efter kolonialstatens förfärliga folkmord på det palestinska folket efter 7 oktober.

I USA, där det bor ungefär lika många judar som i Israel, stöder en allt större minoritet av dem inte längre kolonialstaten. En studie nyligen publicerad av Greater Boston Jewish Community visar att 38 procent i åldersgruppen 18-29 år identifierar sig som starkt anti-sionistiska och att bara 30 procent håller med om att det är viktigt att Israel är det judiska folkets nationalstat.⁶

Samtidigt finns också ytterst inflytelserika reaktionära krafter, som kristna fundamentalister, som inte är judiska, men fanatiska anhängare av Israel. Med andra ord är sionism inte någon etnisk eller religiös kategori utan en politisk: de som stöder existensen av den israeliska kolonialstaten.

Netanyahus intensiva fotarbete för att få med sig Trump på ett krig mot Iran är knappast förvånande. Att dra sig bort från Mellanöstern vore ett bakslag för USA-imperialismen. Det skulle emellertid knappast hota dess existens. För Israel är läget helt annorlunda. Dess själva existens skulle stå på spel om Washington drog sig bort från regionen. Hur skulle en kolonialstat med 7 miljoner israeler, som med hjälp av västliga imperialistmakter hållit ursprungsbefolkningen i skräck i mer än tre kvarts sekel, överleva i en region med över 450 miljoner araber?

Israel måste göra allt som står i dess makt för att behålla USA:s militära engagemang i Mellanöstern. Att dra med USA i ett större krig mot Iran, som omedelbart skulle leda till långvarig instabilitet och stora politiska explosioner, var bästa sättet att uppnå detta. Helt klart har Netanyahu för tillfället hemfört en diplomatisk seger.

Det är väl dokumenterat, och knappast omstritt, att Netanyahu i årtal kämpat för att få Vita huset att kriga mot Iran. Till och med ledande namn inom Trump-administrationen medger att Israel – det enda land som Pentagons Nationella försvarsstrategi betecknat som ”en exemplarisk allierad”⁷ – spelat en avgörande roll bakom beslutet att starta detta krig. Den 24 februari (fyra dagar innan kriget startade) sade utrikesminister Marco Rubio, tillika Trumps nationella säkerhetsrådgivare, vid ett konfidentiellt möte med ledande företrädare för både republikaner och demokrater att ”oavsett om det var Israel eller USA som slog till först skulle Iran reagera med en kraftfull spärrelld mot USA:s baser och ambassader. Det var därför, sade Rubio,

⁵ Michael Pröbsting, [Towards the next Zionist-American War against Iran](#). Om orsakerna till Trumps önskan att attackera Iran i en tid präglad av ”Donroe-doktrinen”, 19 februari 2026; [Heading towards more Wars in the Middle East](#), 30 December 2025.

⁶ [2025 Greater Boston Jewish Community Study](#), 12 februari 2026.

⁷ Department of War: *2026 National Defence Strategy*, s. 2, 12.

logiskt att USA agerade i samråd med Israel eftersom USA hur som helst ändå skulle bli indraget. Och Israel, fastslog Rubio, hade bestämt sig för att agera.⁸

Den 2 mars upprepade han det argumentet inför journalister:

Om vi satt och väntade på den attacken [dvs att Iran skulle få slå till först] innan vi slog tillbaka skulle våra förlustsiffror bli mycket högre. Därmed fattade presidenten ett mycket klokt beslut: vi visste att Israel tänkte slå till. Vi visste att det skulle utmynna i en attack på amerikanska styrkor. Och vi visste att om vi inte av säkerhetsskäl slog till mot dem innan de hann påbörja sådana attacker skulle vi drabbas hårdare.⁹

Föga oväntat har det lett till stor upprördhet, också bland Trumps MAGA-anhängare och pro-sionistiska delar inom det demokratiska partiet, då Rubio ju egentligen medgett att Trump-administrationen lät sig dikteras av Netanyahu.

Ytterligare en bekräftelse på Israels stora inverkan på att USA dragits in i Irankriget var en artikel i *Jerusalem Post* i början av februari där en israelisk försvarsföreträdare citerades för att ha sagt: ”Vi talade om för amerikanerna att vi tänkte slå till på egen hand om Iran överträdde den röda linje vi satt upp beträffande ballistiska missiler.”¹⁰ Det är ett anmärkningsvärt uttalande med tanke på att Israel är den klart underordnade partnern i den USA-sionistiska alliansen och att kolonialstaten inte skulle ha minsta chans i någon konflikt över huvud taget med Iran utan vapen, ammunition och beskydd av USA.

Israels betydelse i beslutsprocessen i detta krig avspeglas också av att Netanyahu, enligt Axios – en nyhetssajt i USA med nära kopplingar till den politiska och säkerhetsmässiga apparaten i USA och Israel – fått Trump-administrationen att gå med på att börja kriget tidigare än ursprungligen planerat (slutet av mars eller början av april).¹¹

Historiska orsaker till Sionismens oproportionerliga inflytande

Hur kommer det sig att en så liten stat som Israel kan spela en så oproportionerligt stor roll i USA:s utrikespolitik? Skälen är många.

För det första är Israel en nation med liten befolkning, men sedan 1990-talet har det utvecklats till en mindre imperialistisk stat med betydande monopolkapital, framför allt inom vapen- och IT-industri – nyckelsektorer i dagens ekonomi.

För det andra är den sionistiska lobbyen ingen mystisk konspiration av ljusskygga figurer, utan en ytterst inflytelserik och viktig del av den härskande klassen i USA och som historiskt uppstod sedan USA på 1960-talet ersatt Storbritannien och Frankrike som Israels främsta uppbackare. När Mellanöstern fick en allt större roll för USA:s utrikespolitik behövde USA en tungt beväpnad skyddsvakt i regionen. Israel passade perfekt i den rollen, som kolonialstat vars själva existens grundas på fördrivning och folkmord på Palestinas folk var det ”en naturlig fiende till och förtryckare av” ursprungsbefolkningen (araberna) i regionen.¹² Den rollen

⁸ *New York Times*: [How Trump Decided to Go to War](#). President Trumps stöd för militära åtgärder mot Iran drevs på av en israelisk ledare som var fast besluten att avsluta de diplomatiska förhandlingarna. Få av presidentens rådgivare uttryckte motstånd, 2 mars 2026.

⁹ *Al Jazeera*: [Iran live news: US jets crash; Iran says no Trump talks, hits energy sites](#), 2 mars 2026.

¹⁰ *Jerusalem Post*: [Israel warns Trump: We may act alone if Iran crosses ballistic missile red line](#), 8 februari 2026.

¹¹ *Axios*: [The Trump-Netanyahu call that changed the Middle East](#), 3 mars 2026

¹² Se två böcker av Yossi Schwartz, en judisk antisionist i nästan 60 år bosatt i det ockuperade Palestina, som utförligt behandlat den sionistiska staten och det marxistiska programmet: [The Zionist Wars. History of the Zionist Movement and Imperialist Wars](#), 1 februari 2021, [Palestine and Zionism](#). Historien om förtrycket av det palestinska folket. En kritisk granskning av sionismens myter, RCIT Books, Wien 2019; se även en broschyr av Michael Probatyng: [On Some Questions of the Zionist Oppression and the Permanent Revolution in Palestine](#), maj 2013.

har alltid varit en naturlig del av sionismen. Sionismens grundare Theodor Herzl skrev redan 1896: ”Där [i Palestina] bör vi utgöra en del av Europas skyddsvall mot Asien, en civilisationens utpost mot barbariet.”¹³

Sionismen sågs redan av sina grundare som ett kolonialt projekt i nära samarbete med de imperialistiska stormakterna. Genom att sionismen uppstått bland de europeiska judarna stod det klart att dess ledare skulle försöka bli nära lierade med västlig imperialism. Genom detta historiskt uppbyggda förhållande, och Israels nyckelroll som ”exemplarisk allierad” i en av de viktigaste regionerna i världen, har den härskande klassen i västliga imperialiststater blivit en nära medbrottsling till den israeliska partnern.

Med andra ord har det sionistiska fortet blivit avgörande västimperialismens mål att hålla kontrollen över en viktig region där en överväldigande del av befolkningen djupt avskyr kolonialstaten och dess västliga uppbackare. Den relationen har lett till olika säkerhetsmässiga band, t ex att USA:s polismakt utbildats av israeliska officerare.

Vidare gick stöd till Israel lätt att motivera ideologiskt för alla delar av den härskande eliten. Liberaler kan göra gällande att detta är ett ”progressivt” projekt i ”kampen mot antisemitismen” och för att förhindra ”ytterligare en Förintelse”. Konservativa och delar av högern kan hänvisa till Israel ”som vit nation” och de (påstådda) nära religiösa banden mellan judendom och kristenhet och det hat mot muslimer man delar.

Kort sagt har Israels outhärlighet för USA:s och europeisk imperialism i förening med gemensamma militära och ekonomiska intressen försett denna ”exemplariska allierade” med oproportionerligt stort inflytande i länder i väst.

Men händelserna de senaste åren har kraftigt undergrävt sionismens ställning. USA tänker inte längre fokusera på Mellanöstern och vill dra bort stora delar av sina militära styrkor från regionen. Samtidigt har en kraftfull pro-palestinsk rörelse uppstått efter 7 oktober som gjort Israel alltmer impopulärt i länder i väst som Storbritannien. För första gången är det fler medborgare i USA som sympatiserar med palestinierna än med israelerna, enligt de senaste opinionsmätningarna (41 procent mot 36 procent).¹⁴ Tidigare var republikanska och demokratiska kandidater skrämde av den sionistiska lobbyorganisationen AIPAC, idag är kandidaterna angelägna om att försäkra väljarna att de inte tar emot några donationer från den organisationen.

Men än så länge har den förändringen inte tagit sig några uttryck inom den härskande klassen och de främsta representanterna för den – från ex-presidenten Joe Biden till Trump till demokraternas senator John Fetterman till republikanernas Lindsay Graham och Ted Cruz – är fortfarande okuvliga sionister.

Trumps desperata förhoppning om ett ”litet, framgångsrikt krig”

Den andra, och inte mindre avgörande, faktorn bakom Trumps beslut att starta krig mot Iran är hans svaga politiska ställning inrikespolitiskt och enorma impopularitet. Hans tullpolitik har hamnat i djup kris eftersom den inte löst problemet med obalansen i handeln, lett till högre priser för USA:s medborgare och slutligen också upphävdes av Högsta domstolen. Levnadsvillkoren för USA:s folk har inte förbättrats och politiken med att skicka ICE-skurkar att terrorisera befolkningen i olika städer har lett till stort folkligt motstånd och allmänt missnöje. Det har förekommit massdemonstrationer och strejker mot ICE:s terror och nu vill hälften av USA:s befolkning rent av avskaffa detta rasistiska organ.¹⁵

¹³ Theodor Herzl: *A Jewish State* [Judestaten] (1896), Federation Of American Zionists, New York 1917, s. 12.

¹⁴ *Axios*: [America's slipping sympathy for Israel](#), 27 februari 2026,

¹⁵ *Axios*: [Half of Americans support abolishing ICE in record poll](#), 4 mars 2026

Inte oväntat har republikanerna förlorat nästan alla val på federal och delstatsnivå sedan Trump återkom till makten och väntas förlora majoriteten i både senaten och representanthuset vid mellanårsvalet i november – vilket kan komma att paralysera presidentmakten de båda återstående åren.

Dessutom är Trump personligen djupt misskrediterad sedan det blivit allmänt känt att han och hans vänner varit djupt involverade i den förfärliga Jeffrey Epstein-skandalen. En skandal som högst sannolikt är kopplad till den tidigare nämnda Israel-faktorn, då Trump uppges vara omnämnd tusentals gånger i de tre miljoner Epstein-filer som inte publicerats. Då det var känt att Epstein i årtal haft nära förbindelser med israeliska politiker och namn inom säkerhetsapparaten (Epstein betraktades som en säkerhetstillgång för Israel) sitter sionisterna troligen på ytterst besvärande material om USA:s president. Det vore förvånande om inte den faktorn spelat en roll för Trumps beslut att i strid med sin egen utrikespolitiska doktrin stödja Israels strategi med krig mot Iran.

I varje fall har sammanbrottet för Trumps popularitet och risken för förlust i det kommande mellanårsvalet fått honom att spana efter ett välgörande ”litet och framgångsrikt krig”. Att det gick så lätt att kidnappa Venezuelas president Nicolás Maduro utan att ett enda amerikanskt liv krävdes stärkte honom. Tanken på att gå till historien som den USA-president som fått både Iran, Venezuela och Kuba – som Cruz framhöll för två veckor sedan – på fall måste ha varit oemotståndlig för den impopuläre clownen.

En sådan triumf kan förstås inte uteslutas, men det är långt mer sannolikt att USA kommer att fastna i ett utdraget krig och en utdragen och explosiv härva.

Ynet, nätutgåvan av *Yedioth Ahronoth* (den största dagstidningen i Israel) har publicerat en anmärkningsvärd artikel som – trots tidningens stöd till kriget mot Iran – pekar på faktorerna bakom Trumps beslut:

Lite mer än ett år in på sin andra mandatperiod har Trump fullständigt glömt de löftena – om han nu över huvud taget trodde på dem själv ... I fjol, efter den föregående attacken mot Iran, påstod Trump att ”Irans kärnvapenprogram var utplånat”. När amerikanska journalister rapporterade att så inte var fallet utsattes de för direkta hot från Vita huset. Nu, åtta månader senare, har USA:s president startat ett krig utan det nödvändiga godkännandet av kongressen som konstitutionen stipulerar – och utan att förklara för den amerikanska allmänheten, eller för omvärlden, varför han gjort det ... Trots vad han säger utåt vet Trump att hans politiska ställning är allt annat än stark. Ekonomin svajar, skandalen med Epstein-filerna upphör inte och mellanårsvalet närmar sig – och kan förvandlas till en tsunami för demokraterna. Trump har tänkt sig att ett krig med Iran – om det slutar med regimförändring – fullständigt skulle kunna omvandla den bilden.¹⁶

De senaste veckorna har, än en gång, påvisat skillnaderna mellan Trump och Netanyahu som statsmän – skillnader som inte bara har att göra med vars och ens personlighet utan också deras respektive länder långsiktiga intressen. Netanyahu har en strategi och vet vad han vill. Objektivt ligger hans styrka i att hans personliga intressen (sitta kvar vid makten och inte i fängelse) överlappar med kolonialstatens intressen – den ”idealiske total-imperialisten” (för att parafrasera Karl Marx) som är ute efter att expandera i Mellanöstern och bygga ett ”Stor-Israel”.

Även i Trumps fall går det att hitta en viss överlappning mellan personliga och de objektiva intressena hos en USA-imperialism på nedgång – hans beslutsamhet att hålla sig kvar vid makten till varje pris går att förena med kravet på att gradvis ersätta den borgerliga demokratin med ett bonapartistiskt system. Men samtidigt står clownsidan av hans personlighet i oförsonlig motsättning till den mäktigaste imperialistiska statens kollektiva intressen.

¹⁶ Ynet: [Trump's big gamble: overthrowing Iranian regime to save his presidency](#), 1 mars 2026

Av alla dessa skäl anser jag att Trumps krig mot Iran varit illa planerat, mycket riskabelt och i strid med den egna administrationens utrikespolitiska doktrin. Likväl har politiska och konjunkturella faktorer fått honom att starta detta krig. Israel har däremot lyckats dra in USA i ett krig som behövs utifrån de egna strategiska intressena. Men om det USA-sionistiska monstret förlorar detta krig kan USA dra sig tillbaka. Det går inte för Israel som då ställs inför början till slutet.

Avslutningsvis vill jag understryka att i detta krig är det socialisternas plikt att inta en otvetydigt antiimperialistisk hållning: Försvara Iran – Slå tillbaka det amerikansk-sionistiska angreppet!¹⁷

Översättning: Björn Erik Rosin

Lästips (i tidsordning):

Michael Pröbsting: [USA-imperialismen går mot slutet](#) (januari 2024)

Artikelsamling: [Trump versus Europeiska unionen](#) (april 2025)

Artikelsamling: [USA, Europa och Latinamerika](#) (december 2025)

Artikelsamling: [USA/Israels krig mot Iran](#) (mars 2026)

---

¹⁷ För en mer ingående redogörelse för ståndpunkten om försvaret av Iran, se [The Defence of Iran and the Anti-Imperialist United Front Tactic](#), 12 mars 2026.